

1. А коли врятувалися ми, то довідалися, що острів той зветься Меліта.
2. Тубільці ж нам виявили надзвичайну людяність, бо вони запалили огонь, ішов бо дощ і був холод, і прийняли нас усіх.
3. Як Павло ж назбирав купу хмизу та й поклав на огонь, змія вискочила через жар, і почепилась на руку йому...
4. Як тубільці ж угледіли, що змія почепилась на руку йому, зачали говорити один одному: Либонь цей чоловік душогуб, що йому, від моря врятованому, Помста жити не дозволила!
5. Він струснув ту звірюку в огонь, і ніякої шкоди не зазнав!
6. А вони сподівалися, що він спухне або впаде мертвий умиць. Коли ж довго чекали того та побачили, що ніякого лиха не сталося з ним, думку змінили й казали, що він бог...
7. Навкруги ж того місця знаходились, добра начальника острова, на ім'я Публія, він прийняв нас, і три дні ласкаво гостив.
8. І сталось, що Публіїв батько лежав, слабий на пропасницю та на червінку. До нього Павло ввійшов і помолився, і, руки на нього поклавши, уздоровив його.
9. Якже трапилось це, то й інші на острові, що мали хвороби, приходили та вздоровлялись.

10. Вони нас вшанували й великими почестями, а як ми відїжджали, понакладали, чого було треба.

11. А по трьох місяцях ми відпливли на олександрійському кораблі, що мав знака братів Діоскурів, і що на острові він перезимував.

12. І, як ми допливли в Сіракузи, пробули там три дні.

13. А звідти, плывучи понад берегом, прибули ми до Регії, а що вітер південний повіяв за день, то другого дня прибули в ПUTEолі,

14. де знайшли ми братів, вони ж нас ублагали сім день позостатися в них. І ось так прибули ми до Риму.

15. А звідти брати, прочувши про нас, назустріч нам вийшли аж до Аппіфору та до Тритаверни. Побачивши їх, Павло дякував Богові та посмілішав.

16. А коли прибули ми до Риму, Павлові дозволено жити осібно, ураз із вояком, що його сторожив.

17. І сталось, по трьох днях Павло скликав знатніших з юдеїв. Як зійшлися ж вони, він промовив до них: Мужі-браття! Не вчинив я нічого проти люду чи звичаїв отцівських, та проте мене видано з Єрусалиму ув'язненого в руки римлян.

18. Вони мене вислухали та й хотіли пустити, бож провини смертельної ні однієї в мені не було.

19. Та юдеї противилися, тому змушений був я відкликатися на суд кесарів, але не для

того, щоб народ свій у чомусь оскаржити.

20. Тож із цієї причини покликав я вас, щоб побачити й порозмовляти, бо то за надію Ізраїлеву я обкутий цими кайданами...

21. А вони відказали йому: Не одержали ми ні листів із Юдеї про тебе, ані жоден із братів не прийшов, і не звістив, і не казав чого злого про тебе.

22. Але прагнемо ми, щоб почути від тебе, яку думку ти маєш, бо відомо про секту цю нам, що їй скрізь спротивляються.

23. А коли вони визначили йому день, то дуже багато прийшло їх до нього в господу. А він їм від ранку до вечора розповідав, та про Божее Царство свідоцтва давав, і переконував їх про Ісуса Законом Мойсея й Пророками.

24. І одні вірили в те, про що він говорив, а інші не вірили.

25. Вони між собою незгідні були й повиходили, як промовив Павло одне слово, що добре прорік Дух Святий отцям нашим через пророка Ісаю,

26. промовляючи: Піди до народу цього та й скажи: Ви вухом почувете, та розуміти не будете, дивитися будете оком, але не побачите!

27. Затовстіло бо серце людей цих, тяжко чують на вуха вони, і зажмурили очі свої, щоб якимось чином не побачити очима, і не почути вухами, і не зрозуміти їм серцем, і не навернутись, щоб Я їх уздоровив!

28. Тож нехай для вас буде відоме, що послано Боже спасіння оце до поган, і почують

вони!

29. Як промовив він це, розійшлися юдеї, велику суперечку провадивши поміж собою.

30. І цілих два роки Павло пробув у найнятім домі своїм, і приймав усіх, хто приходив до нього,

31. і проповідував він Боже Царство, та з відвагою повною беззаборонно навчав про Господа Ісуса Христа!